

Pohádky

pro Rytíře řádu čtenářského

Pohádky pro Rytíře řádu čtenářského napsali a ilustrovali žáci 9.B ZŠ Proseč - školní rok 2006/2007 jako součást projektu připraveného pro žáky 2. ročníku naší školy.

Název projektu:

Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“ – viz příloha.

Autorsky se na vzniku pohádek podíleli a ilustracemi je doplnili:

Nikola Šlechtová	pohádka, ilustrace
Pavčina Rabová	pohádka, ilustrace
Vlasta Zárubová	pohádka, ilustrace
Ondřej Vobejda	pohádka
Petr Ondráček	pohádka, ilustrace
Zuzana Šplíchalová	pohádka
Markéta Zvárová	pohádka
Jaroslava Štorková	pohádka
Michaela Vašková	pohádka
Lenka Skipalová	pohádka, ilustrace
Petr Novák	pohádka
Ladislav Tlapák	pohádka
Iva Prokopová	pohádka, ilustrace
Pavčina Vodičková	pohádka, ilustrace
Kateřina Rejmanová	pohádka
Marek Kvapil	ilustrace

OBSAH

Královský špión.....	3
Záhada pískovcového sklepa.....	5
Pan doktor Milhaus Datel.....	6
Statkář a jeho kačeři.....	7
Meteorit.....	8
Lojza a Maruna.....	9
Toulavá stonožka.....	10
O hliněném panáčkoví.....	11
Na každého jednou dojde.....	12
O myší rodince.....	13
O Alíkovi.....	14
O chytrém Frantovi.....	15
O Aniče a pastelkách.....	17
Lesní příběh.....	18
O hvězdičce Lidunce.....	19
Příloh.....	22

Královský špion

Napsala a ilustrovala Nikola Šlechtová

Za devatero horami, za devatero řekami leželo velké království, ve kterém vládl mladý král Vojtěch z Yorku. Svě zemi vládl moc dobře a všechen lid byl s jeho vládou moc spokojen.

Jednoho dne se na královském nádvoří spolu bavily dvě babky: „Tak jsem slyšela, že náš pan král hledá nového královského špiona?“ „Opravdu? A na co naše království bude potřebovat špiona?“ zeptala se druhá babka kořenářka. Než jí ta první stačila odpovědět, přerušil je královský trubač: „Tramtarará . Náš pan král Vojtěch z Yorku vyhlašuje, ať se zítra dostaví všichni stateční mládenci, kteří mají zájem o místo královského špiona.“ „No vidíte,“ povídá babka. Hned další den se na zámek sjelo mnoho princů, princátek, urozených pánu, ale přišel i jeden ušmudlaný kominík, kterému od těch sazí ani nebylo vidět do obličeje. Přihlásil se u krále a něžným hlasem pravil: „Chtěl bych se stát vaším královským špionem!“ „Ty?“ zeptal se král a v duchu se ušmudlanému kominíkovi smál, ale později řekl: „No dobrá, můžeš se tedy zúčastnit turnaje, ve kterém se prokáže, jak jsi dobrý.“

Za pár dní se konal onen turnaj. Před začátkem vládl mezi účastníky menší strach, který ale nikdo nedával najevo. Všichni šlechtici a urození pánové si mezi sebou šuškali: „Podívejte se na toho ušmudlaného kominíka.“ „Nechápu, jak se někdo jako on může přihlásit na takovýhle turnaj.“ „A ještě ke všemu se bude ucházet o místo královského špiona!“ „To je tedy neslýchané!“ V tu chvíli jejich šuškáni přerušil silný gong, který oznamoval začátek turnaje. První disciplína byla jízda na koni s kopím. Kominíkovi se hned ze začátku vedlo moc dobře a postupoval z jedné příčky na druhou, samozřejmě směrem nahoru. Urození pánové a šlechtici se pokaždé sesunuli z koně jako pytel brambor. To už jim k smíchu moc nebylo. Ušmudlanec, jak mu všichni říkali, nakonec turnaj vyhrál. Král moc nadšený nebyl, ale co měl dělat. Přijal tedy kominíka do svých služeb jako královského špiona. Hned ten den si s ním domluvil tajnou schůzku, která se měla uskutečnit příští den.

Kominík se dostavil brzy ráno, ještě za tmy, aby neměl nikdo tušení o jeho tajné schůzce s králem. Sešli se v tajné místnosti, do které znal vchod jen sám král, a teď i kominík. Když se sešli, král začal mluvit: „Poslední dobou se mi zdá, že kuchaři v mé královské kuchyni se mne snaží otrávit, takže tvým úkolem bude zjistit, který z kuchařů se mne snaží zbavit.“ „Ano, králi, to

nebude takový problém,“ řekl kominík. „Tím chceš říci, že máš nějaký nápad nebo lépe řečeno plán?“ otázal se s údivem král. „Ano, samozřejmě, když mi dáte lepší šaty a přijmete mne jako kuchtíka, jsem si jist, že za pár dní máme viníka!“ „Dobrá,“ řekl král a hned další den nastoupil kominík do kuchyně jako kuchtík. Hned se skamarádil s pár kuchtíky a samozřejmě se jich začal opatrně vyptávat na šéfkuchaře a další. Prostě zjišťoval informace, které by mohly být užitečné. Všechno si poctivě zapisoval do svého notesu, který

vždy nosil v pravé náprsní kapse u zástěry. První tři dny se nic nedělo, král byl nervózní ani neměl hlad, když si představil, že každé sousto, které sní, by mohlo být otrávené. Kominík převlečený za kuchtíka si další den všiml, že hlavní ochutnávač na tržnici kupuje od babky kořenářky podivný pytlík, do kterého nebylo vidět. Hned šel ke stánku a počal se babky vyptávat: „Copak jste to tomu pánovi přede mnou prodala?“ „Ale, co by, minulý týden si u mne objednal sušené vraní oko, no tak jsem mu ho dnes prodala, také mi dobře zaplatil!“ a



ukázala kominíkovi měšec plný zlaťáků. To kominíkovi stačilo. Rychle utíkal zpátky na zámek a všechno řekl králi. Ten si ho vyslechl a povídá: „Nu dobrá, zítra uspořádáme hostinu a uvidíme. V kuchyni bylo plno práce, všichni poctivě připravovali jídlo na hostinu, jen aby byl pan král spokojen. Vše bylo připraveno a na řadě byl ochutnávač, všechna jídla pečlivě ochutnal, a když se nikdo nedíval, nasypal do králova jídla celý pytlík sušeného vraního oka. Že se nikdo nedíval, to si jenom myslel, kominíkovi nic

neuniklo. Přistižen při činu. Král ho nechal hned zavřít do hladomorny a kominíkovi z celého srdce poděkoval: „Ani nevím, jak bych se ti odvděčil.“ Kominík ale řekl: „Pane králi, já jsem před vámi ale také skrýval tajemství!“ řekl. „A jaké?“ otázal se napjatě král. „Celou dobu jsem před vámi skrýval svou pravou podobu, nejsem kominík, jsem za něj jenom převlečený.“ Sundal si čepici, zpod které se rozpustily krásné dlouhé hnědé vlasy, umyl si obličej a řekl: „Nejsem chlapec, ale dívka!“ „To jsi to přede mnou celou dobu tajila?“ „Ano, ale odpusťte mi to prosím.“ Král se nemusel rozmýšlet, popadl ji do náručí a ještě ten den ji požádal o ruku. Za pár dní byla svatba. Od té doby se každý trestný čin na zámku zanedlouho vyřeší.

Záhada pískovcového sklepa

Napsala a ilustrovala Pavlína Rabová

Pískovcové sklepy se nacházely pod horami, nedaleko hradu. Mezi lidmi se povídalo, že v těch sklepích někdo bydlí, a proto se sklepům všichni vyhýbali. Sklep byl zarostlý, strašidelný a byla v něm tma, protože měl jenom jedno malé okénko.

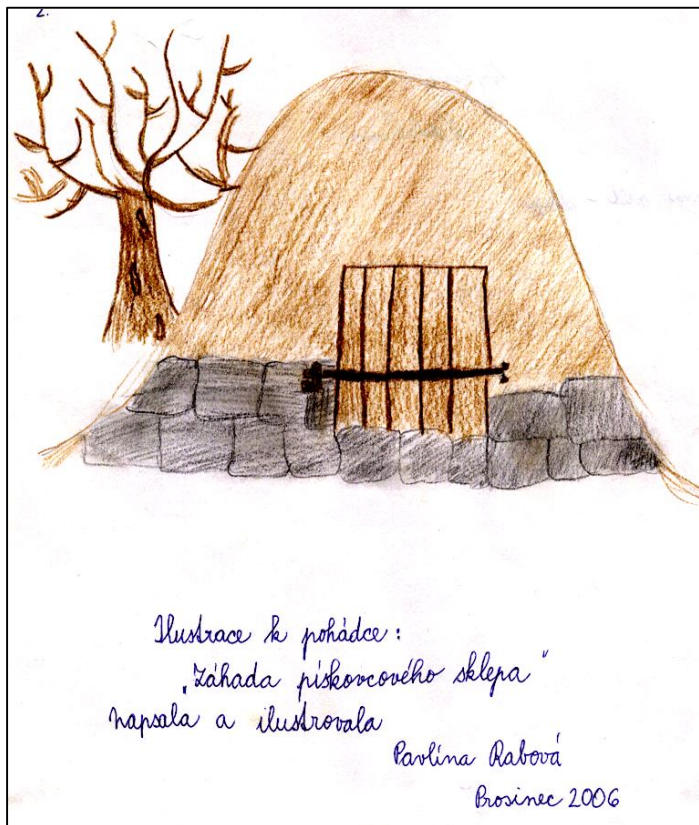
Nedaleko sklepa byla malá vesnice, kde žilo jen málo lidí. Jedním z obyvatel této vesnice byl malý Venda Jelínek, který šel jednoho krásného dne vyvenčit svého psa Ferdu. Ještě než odešel, maminka mu říkala: „Jen běž, ale buď opatrný a pískovcové sklepy obejdi velkým obloukem, víš, že tam straší.“ Ale malý Venda byl tak zvědavý, že šel ke sklepu blíž a blíž, až se nakonec odvážil pootevřít dveře. Najednou ho někdo zatáhl za nohu a Venda začal křičet: „Pomóc, pomóc!“ Jenže nikdo Vendu neslyšel. Když se Venda uklidnil, spatřil před sebou strašlivě špinavé stvoření, kterému nebylo vidět ani do obličeje. Malý Venda musel ve sklepech sloužit. Musel vařit, uklízet a obsluhovat, celé noci nespal, stýskalo se mu po rodičích a také nevěděl, co je s Ferdou. Měl velký strach.

Rodiče se o Vendu také moc báli, a tak ho začali hledat. Hledali ho v lese, po celé vesnici, u rybníka, ale najednou maminku napadlo: „Venda mě určitě neposlechl a šel k jednomu z těch strašlivých sklepů.“ Tatínek vzal okamžitě Ferdu a šli hledat Vendu do sklepa. Pomalu se blížili a najednou tatínek uslyšel, jak někdo nařiká a volá: „Je mi smutno, já chci domů!“ A tatínek hned poznal, že je to Venda, a tak neváhal a vtrhl do sklepa. Když Venda uviděl tatínka, doběhl rychle pro železnou pánvičku a hodil mu ji. Ten praštil zlého pobudu po hlavě. Pobuda zavrával a spadl na zem.

Tatínek, Venda i Ferda pak pospíchali společně domů za maminkou, která napekla koláče a uvařila čaj.

Všichni teď byli šťastni, že jsou konečně zase spolu.

A Venda? Ten si už bude určitě pamatovat, že se vyplatí poslouchat rodiče.



Ilustrace k pohádce:
„Záhada pískovcového sklepa“
napsala a ilustrovala
Pavlína Rabová
Prosinec 2006

Pan doktor Milhaus Datel

Napsala a ilustrovala Vlasta Zárubová



Náš pan doktor Milhaus Datel je pro vás asi ještě neznámý, a proto vám ho v této pohádce představím.

Milhaus byl strašně líný a vůbec neměl potuchy, co ve svém životě chce dokázat, a tak pořád seděl v domečku, díval se na televizi a poslouchal místní rozhlas Květina. Jednou ve zprávách četli inzerát, že se hledá doktor. A to Milhause doslova zvedlo na nohy. Začal o tom přemýšlet a nakonec si řekl: „Co kdybych se stal doktorem a léčil v našem městečku?“ Milhausovi to „leželo“ v hlavě celou noc a ráno se rozhodl, že se půjde učit na doktora! Hned se šel přihlásit na inzerát a tam ho poslali na lékařskou školu.

Čas plynul a Milhaus už byl před závěrečnou zkouškou, při které se má rozhodnout, jestli tím doktorem vůbec může být? Učil se od rána do večera, a když si byl už jistý, že to umí, šel se vyspat, aby byl druhý den čilý! Když se ráno probudil, cítil se nějak divně. Měl teploty, bolela ho hlava a kašlal! Když v tom ho přišla navštívit Žofka, jeho tajná láska. „Ahoj, Milhausi, přišla jsem ti říct, že ta zkouška odpadá a bude až příští týden,“ řekla Žofka. Milhaus si oddechl a lehl si do postele. „No tak to jsem fakt rád, protože mi není dobře!“ „Budu se tady o tebe starat,“ odpověděla Žofka.

A tak se o Milhause starala, až byl zdravý. V pondělí se Milhaus už cítil lépe a šel na závěrečnou zkoušku, kterou udělal na jedničku! Doma ho už čekala Žofka s dobrým obědem. Milhaus měl pro Žofku veliké překvapení, a to zasnubní prstýnek. Milhaus totiž konečně požádal Žofku o ruku. Jakmile si Žofka vyslechla láskyplné vyznání, otevřela malou krabičku a spatřila nááádherný zlatý prstýnek. „Samozřejmě že si tě vezmu, Milhausi, a moc ráda,“ řekla s úsměvem na tváři Žofka!

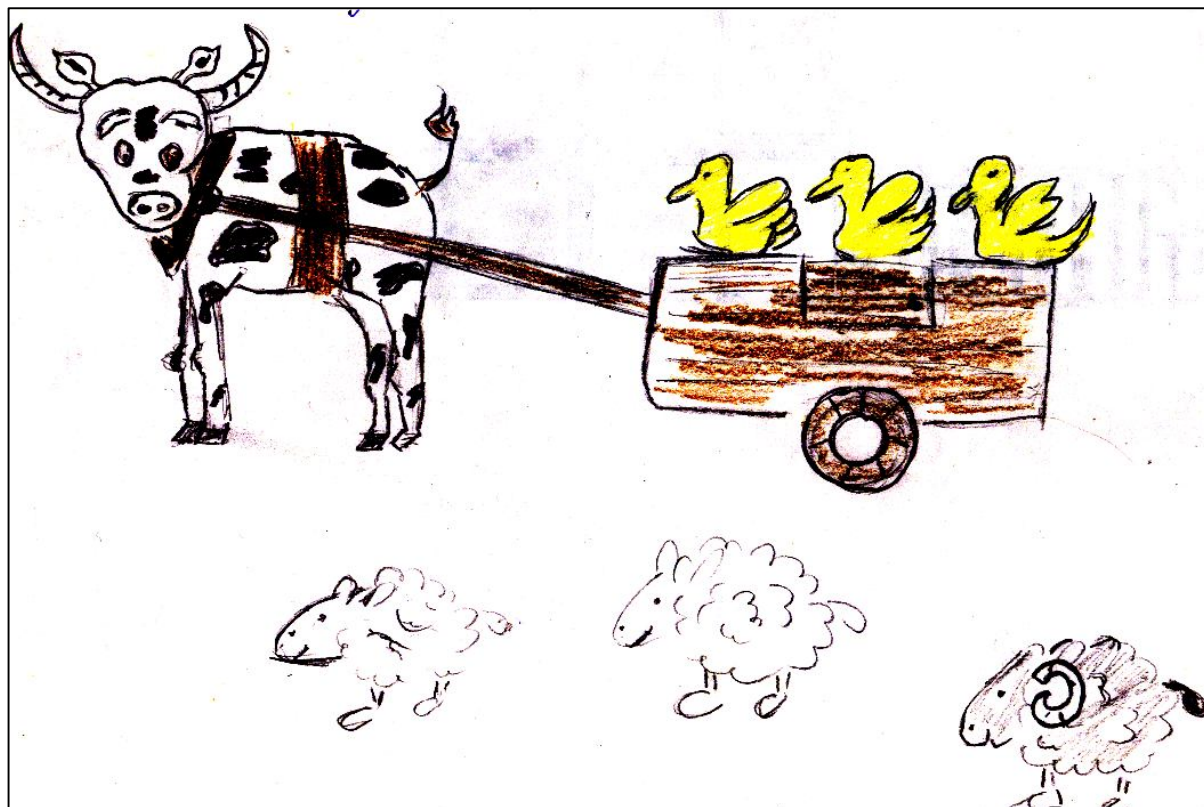
V červenci se vzali a žili spolu nejméně až do.....dalšího příběhu.....

Statkář a jeho kačeři

Napsal Ondřej Vobejda a ilustrovala Nikola Šlechtová

V nedalekém statku u Proseče žil statkář, který choval ovce, krávy a králíky, jinak žil úplně sám, a tak mu někdy bývalo i smutno.

Jednou přemýšlel o tom, že si koupí na statek ještě kačery. Jednoho dne brzy z rána vyjel statkář na trh. Když dorazil na jarmark, díval se po okolí, jestli někdo neprodává kačery. Jak tak kouká, zahlédl starou paní, jak prodává tři kačery. Přejde k ní a praví: „Paní, prodáte mi ty kačery?“ „Ale jistě, ale nejsou to ledajací kačeři, umí mluvit a tropí hlouposti,“ říká paní tajemně. „Ale, to jsou jen povídačky a vy tomu věříte!!“ myslil si statkář, tiše se zasmál a říká: „Dejte



mi je!!“ „Tři zlatý!“, praví paní. Statkář se trochu podivil: „Tolik? Ale budiž.“ Dal tedy tři zlatý a vzal si tři kačery.

Když přijel na statek, dal kačery do ohrádky, nasypal jim zrní, nalil vodu a každému dal jméno. První se jmenoval Kulík, druhý Dulík a třetí Bulík. Statkář zavřel ohrádku a jel na pole. Hned po návratu z pole se šel podívat na Kulíka, Dulíka a Bulíka. Když přišel k ohrádce, zděsil se a vykřikl: „Kde jste?“ A tu uviděl otevřené dveře u domu: „Zloděj!!!“ a už vráží rychle dovnitř a..... místo zloděje tam jsou tři kačeři. Tancují, pijí pivo a povídají si. Statkář se konečně vzpamatoval a ptá se: „Co to má znamenat? Jste kačeři, ti přece neumí mluvit.“ „My ale nejsme obyčejní kačeři, jsme kouzelní a naše paní vám to říkala a vy jste tomu nevěřil!“ vyčítali mu hned všichni kačeři naráz.

Statkář si nejdříve nemohl na nové společníky zvyknout, ale časem si přeci na sebe zvykl a statkář si už nepřipadal tak opuštěný.

Meteorit

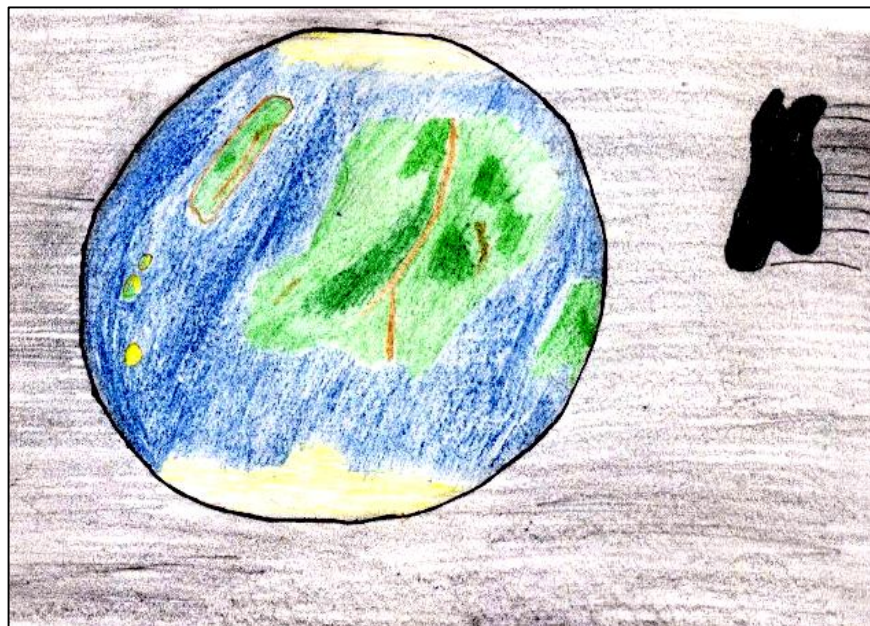
Napsal a ilustroval Petr Ondráček

Před mnoha a mnoha lety se jednoho dne v rodině kováře, který žil přímo u moře, narodil chlapec, jenž dostal jméno Willem.

Když bylo chlapci deset let, tak mu zemřela maminka. Otec vyráběl meče pro krále a každý měsíc mu je přivázel do hradu. Syn od svého otce získával zručnost a zkušenost v jeho řemesle, které zvládal výborně. V den, kdy bylo Willemovi dvacet let, spadl večer do nedalekého lesa meteorit. Willem byl zvědavý a šel se tam podívat. Když přišel k místu, kde meteorit dopadl, uviděl, že nepřišel sám, ale že tam je ještě jedna postava. Ta se ho lekla a začala se s ním prát. Po chvíli Willem rozeznal postavu ženy. Ta tajemná žena byla princezna z ostrovní říše Islandu, která se jmenovala Apolena. Protože se do sebe zamilovali, chtěla, aby jel s ní na Island. Willem jí však řekl: „Nemůžu tu nechat otce, jelikož je nemocný“.

Když se ráno probudil, Apolena byla již pryč. Willem sebral zbytek meteoritu a šel domů. Před domem zahlédl nějakou stojící loď. Vešel do světnice a spatřil tam krále mluvícího s otcem. Král mu říká: „Dej mi ty nejlepší meče, co máš, protože nás napadá drak“. Kovář mu dal meče a král odjel.

O týden později byl kovář velmi unavený a poslal Willema pro vodu, než se však vrátil s vědrem vody, jeho otec zemřel. Poté Willem odjel do města, kde si v kovárně vyrobil z meteoritu meč. Ráno vyjel král se svou družinou zabít draka. K večeru se vrátil jeden rytíř a zraněný král a ten říkal: „Toho draka není možné zabít, protože chrlí takový oheň, až se štíty roztaví.“ Willem na to



povídá: „ Já toho draka zabiju“. A hned druhý den se vydal k jeskyni, kde byl drak ukrytý. Vstoupil do jeskyně a spatřil ohořelé kosti. Pokoušel se draka zabít, ale meč mu vždy po šupinách sklouzl. Proto si Willem lehl pod skálu. Drak si ho nevšiml a vylezl nad něho. V tu chvíli mu čepel ostrého meče

probodla krk a drak po chvíli zemřel. Téhož dne se Willem vrátil do města a přivezl dračí hlavu. Část pokladu, který drak hlídal, dal králi a zbytek si vzal a odjel na Island. Při návratu spatřil davы nápadníků chtějících princeznu za ženu.

Podmínka byla však jediná, že ji musí v zápase porazit. Mnoho se jich o to pokoušelo, ale marně. Nikomu se to nepodařilo. A tak šel Willem zkusit své štěstí. Po dlouhém zápase ji jako jediný porazil a zvítězil.

A tak se konala velká svatba. Ve svatební den konečně Apolena prozradila Willemovi záhadu své nepřemožitelnosti. „Mám starý pohanský opasek, který mi dává tu sílu“.

Pak již jen následoval šťastný život na Islandu, který trval mnoho a mnoho let.

Lojza a Maruna

Napsala Zuzana Šplíchalová a ilustrovala Pavlína Vodičková

Tam v dálce, kde se lidé spolu dorozumívají zpěvem, se stal hluboký průlom, nastal den D. Do vesnice, nazývané Zpěvka, přišel mladý krajánek, který neuměl zpívat ani hrát, a proto ho z vesnice vyhnali. Mezi tím se stačil zakoukat do krásné vesničanky Maruny a ona do něho také.

Jednoho dne se otec Maruny dozvěděl, že za ní „leze“ ten mladý krajan Lojza, který neumí zpívat. Řekl Maruně: „Sbal si věci a pojeděš na zámek sloužit.“ Začaly jí téct slzy a pomalu odcházela do své komůrky a balila si věci. Zanedlouho přijel služebnický kočár, Maruna nasedla a odjela.

Otec nevěděl, že Lojza celou dobu odposlouchával, kam jede. Rozeběhl se k zámku a běžel přes hory, lesy, louky a řeky. Ocitl se před zámkem, kde už stál kočár s Marunou. Běžel k bráně, ale strážce ho nepustili, a když chtěl zavolat Marunu, vzali ho a zavřeli do hladomorny. Volal o pomoc, ale bylo to marné, z hladomorny nebylo nic slyšet. Až jednou vykřikl tak hlasitě, že se to rozlehlo po celém zámku a uslyšela to i Maruna. Lekla se a hned přemýšlela, kdo to byl. Samozřejmě to byl její Lojza. Maruna byla celá nadšená, že se jí snažil najít. Začala ho hledat, ale stále se jí to nedařilo.

Najednou se objevil Šmudla a povídá: „Pomohu Lojzovi, když mi necháš své krásné vlasy.“ Maruna smutně odkývla a najednou byl Lojza venku. Maruna přemýšlela, jak to udělat, aby se jí mohl Lojza vzít. Znovu se objevil skřítek a povídá: „Vezmu si tvůj hlas a Lojza bude krásně



zpívat.“ Maruně se to moc nelíbilo, ale souhlasila. Za okamžik byla Maruna němá. „Ale to nesmíš udělat!“ vykřikl Lojza, jenže místo toho zpíval. Snažil se ze sebe ještě něco vyhrknout, ale to už byla Maruna pryč i se skřítkem.

Lojza se rozběhl do hlubokého lesa a začal hledat Marunu. V dálce slyšel nějaký hlas, a když přišel blíž, poznal, že je to hlas Maruny. Vstoupil do domku, ke kterému došel po hlase. Tam seděl skřítek, zpíval si a Maruna mu posluhovala. Lojza Marunu popadl a utíkali z lesa pryč. Kolem nich se proháněly blesky a skučel silný vítr. Nakonec přiběhli k vesnici před dům Marunina otce. Opatrně vešli dovnitř a najednou oba krásně zpívali. Otec z toho měl radost a začal chystat svatbu. Lojza si vzal Marunu a po skřítkovi nebylo ani slechu.

Toulavá stonožka

Napsala Markéta Zvárová

Jednou žila taková malá, samozřejmě stonohá stonožka. Jmenovala se Ingridka. Každá její bota měla jinou barvu. Vždy se chtěla podívat do světa a projít ho úplně celý. Doufala, že svět je plný hodných a dobrotivých bytostí. Ale opak je pravdou, až na výjimky.

Když Ingridka vyrostla, maminka jí řekla: „Jestli tedy chceš, tak jdi, ale jestli se ti na tvé cestě dobře nepovede, vrať se domů!“ Ingridka se zamyslela: „Proč by se mi nemělo na mé cestě dobře vést, jak to jen maminka myslela?“ Měla zlé tušení, ale sen podívat se do celého světa ji sváděl víc a víc.

Druhý den, když se měla vydat na cestu, maminka jí ještě řekla: „Varuji tě, není celý svět takový, jak si myslíš“, ale ona už ji vůbec nevnímala a představovala si, jaký je svět, jak může být veliký a spoustu myšlenek se jí honilo hlavou. Už bylo na čase, aby si stihla najít nějaký úkryt na noc.

Zdálo se jí to jako chvilka, ale už se začínalo stmívat. Našla si úkryt na noc pod spadlým listem z kaštanu. Uléhá unavená, ale šťastná.

Ráno vstávala za svítání, aby mohla co nejdříve vyrazit. Šla skoro až do večera po rozkvetlých loukách až na jednu uslyší vzlykot. Byla tam uplakaná žížala, hned se jí zeptala: „Co se ti stalo?“ Žížala odpověděla:

„Střevlík mě urazil, prý jsem škaredá a růžová.“ Ingridka pohotově odpověděla: „On je škaredý, ty jsi moc krásná a moc potřebná!“

Ingridka pochopila, že svět není takový, jaký si představovala, ale doufala, že potká někoho hodnějšího. „Pojď se mnou do světa,“ řekla Ingridka. Žížala pohotově odpověděla: „Půjdu a moc ráda.“ Tak vyrazily na cestu.

Ingridka si pochvilí vzpomněla, že ani neví, jak se její nová kamarádka jmenuje. Než se ale stihla zeptat, žížala jí sama řekla: „Ani nevíš, jaké je mé jméno. Říkají mi Karolína.“

Když došly k velkému stromu a Karolína už nemohla dál, zastavily se tam. Už bylo pomalu k večeru, proto zůstaly u stromu. Karolína si v něm všimla takové díry. Šli se tedy podívat, jestli by tam nemohly přenocovat. Uvnitř bylo teplo a útulno. Oběma se jejich dočasný domeček líbil! „Usíná se tu jako v pohádce,“ řekla Ingridka,“ a nato obě dvě usnuly.

Ráno lilo jako z konve, a tak zůstaly raději schované. Pršelo již několik dní, a tak si mezitím ve stromu udělaly krásný a útulný byteček.

Když přestalo pršet, už se Ingridce ani Karolíně nikam nechtělo jít! Zůstaly v novém bytečku, který se oběma velice líbil. Žily v něm šťastně a spokojeně dlouhá léta.

Ingridka ale na svoji hodnou maminku stejně nikdy nezapomněla.

O hliněném panáčkovi

Napsala Jaroslava Štorková

Ve vsi Kerund, kterou někteří lidé nazývali městečkem, protože byla velmi bohatá, se děly poslední dobou podivné věci. Když všude jinde pršelo, v Kerundu ani nekrápl, a bylo-li jinde sucho, měli v městečku záplavy. Bylo těch podivných věcí ještě víc a všechno to bylo dílo zlé čarodějnice Sénie. Přihodila se však ve vsi ještě jiná podivná věc, se kterou Sénie neměla nic společného. Ze všech těch podivných věcí byla tahle nejpodivnější. Nejdřív o ní věděli jen hrnčíř Johan a jeho žena Anča, kteří bydleli na konci vsi sami, bez dětí.

Jednou, když hrnčíř dokončil další džbán, zůstal mu ještě kus hlíny v ruce. I hrál si tedy s tím kouskem hlíny, hnětl a hnětl, tu něco ubral, tu zas přidal a sám se divil, jak mu pod prsty rostl malý panáček. Přidělal mu oči, nos, ústa a vůbec všechno, co takový panáček má mít. Když už ho měl hotového, postavil panáčka na stůl, aby ho Anča, až se vrátí z trhu, hned uviděla. V tu chvíli se vrátila a hned se běžela podívat, co to stojí za panáčka na stole.

Anča řekla: „Jé, ten je ale hezoučký,“ Johan odvětil: „Dej ho tedy do pece vypálit a potom si ho můžeš někam postavit. Je tu beztak už dost hrců a džbánů, které je třeba dát do pece, tak tam toho panáčka dej s nimi.“

„Ne! Prosím ne. Do pece ne,“ ozval se najednou tenký vysoký hlásek. Postavte mne za okno nebo někam, kde nesvítí slunce. I tam uschnu, ale neztvrdu tak, abych se už nemohl hýbat.“ Johan i Anča se na něj dívali s otevřenými ústy. Když se z toho oba vzpamatovali, šla ho tedy Anča odnést, kam si přál. „Slyšel jsi? On mluví,“ povídá Anča. „A jak mu budeme říkat,“ řekl Johan. „Co kdybychom mu říkali Felix?“ na to Anča. „Tak dobře,“ souhlasil

Johan. Jenomže Felix vůbec nerostl, zůstával pořád stejně maličký, jak ho tehdy hrnčičí uhnětl. Později se o Felixovi dozvědělo celé město.

Našli se i lidé, kteří ho hrnčičí a jeho ženě dokonce trochu záviděli, ale všichni ho měli rádi, jako by do vesnice patři odjakživa.

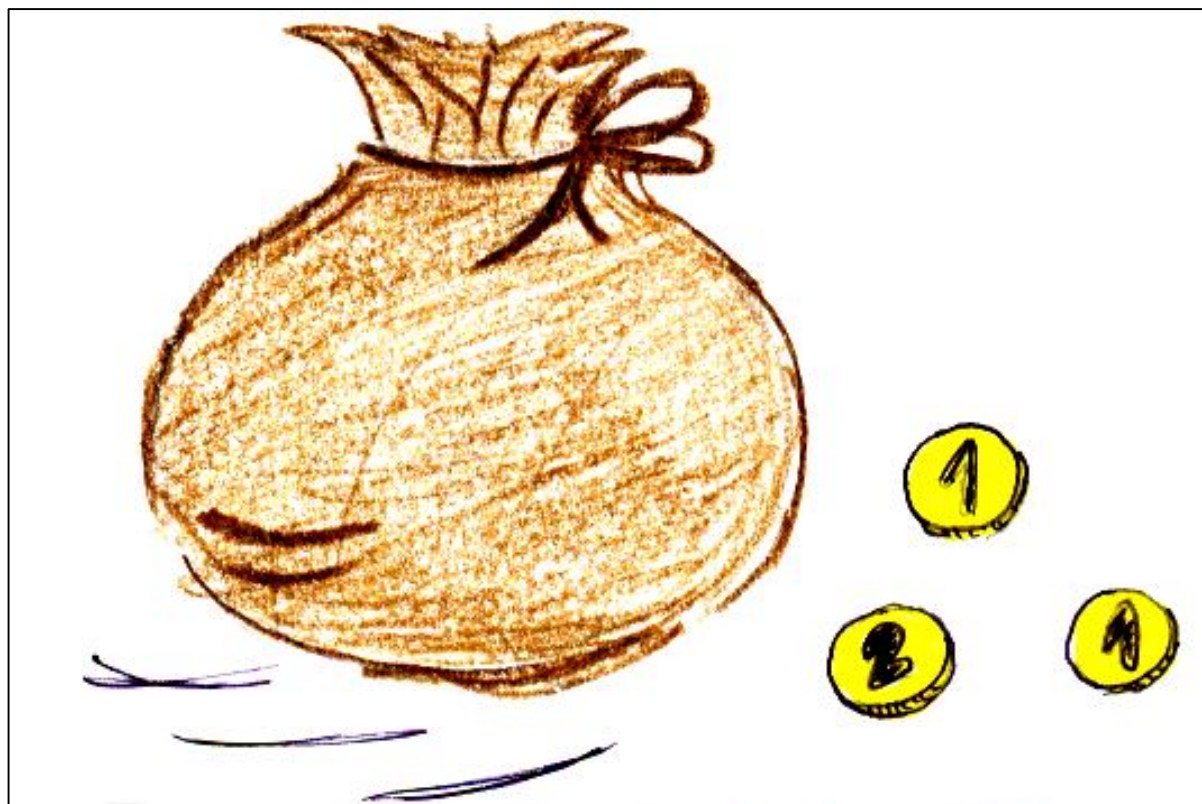
Na každého jednou dojde

Napsala Michaela Vašková a ilustrovala Nikola Šlechtová

Město Dobrobydlov leželo kousek od Soběslavi. Obyvatelé těchto dvou měst mají úplně opačné charaktery, zatím co v Dobrobydlově žijí vstřícní a milí lidé, v Soběslavi je to naopak.

Radní Poštolka se přistěhoval i se svou ženou ze Soběslavi. Byli to chamtivci a každému všechno záviděli. Poštolka chodil krást peníze do městské pokladny, které byly určeny na výstavbu chudobince. Kapsy mu praskají ve švech, když jde z práce domů. Jeho manželka je úplně stejná. Plátno na ubrusy, které v sobotu prodává na trhu v Soběslavi, chodí krást rychtářce. Ti dva se hledali, až se našli.

Jednou, to měl zase Poštolka po pracovní době a ládoval si kapsy, ho viděl syn místního kováře Jakub. Šel na radnici kvůli stavebnímu povolení na chlívek pro čuníka. „Tati, tati!!!“ Křičel Jakub. „Rychle, musím ti něco říct!“ Starý kovář



s Jakubem vymysleli plán.

Ráno našla Poštolková pod domovními dveřmi vzkaz: „O půlnoci dej do dutiny staré vrby u rybníka pětadvacet zlatých, nebo se starosta dozví, že kradeš na radnici.“ „Pepíku, podívej, co sem našla!“ Poštolková z toho byla celá „na větvi“. Poštolka se moc dlouho nerozmýšlel, peněz mu sice bylo líto, ale starosta by slitování neměl.

O půl dvanácté se Poštolka potichu vykradl z domu, aby ho nikdo neviděl. Ale Poštolka nebyl jediný, kdo byl tu noc vzhůru. Starý vodník Josef, který žil v rybníce u vrby, měl těžké spaní, tak si šel číst Zapadlé vlastence. Mezitím Poštolka došel až k vrbě a dal tam měšec s penězi. Vracel se přes les. Josef dostal chuť na čaj, který skladuje ve vrbě kvůli správné vlhkosti. Místo čaje však našel měšec plný zlata. Poštolka v lese bohužel narazil na velice hladovou smečku vlků. Jeho pozůstatky se ale nenašly, takže je také možnost, že Poštolka vlkům utekl a nyní žije jako lesní muž.

Josef nalezené zlaťáky odevzdal na radnici a za ně potom nechali postavit chudobinec. Poštolková se odstěhovala zpátky do Soběslavi, kde žije se svou tehýní. V Dobrobydlově se teď žije lépe a obyvatelé jsou zase spokojeni, jenom lesu se vyhýbají.

O myší rodince

Napsala a ilustrovala Lenka Skipalová

Bylo nebylo, za devatero horami, za devatero řekami a devatero loukami žila velká myší rodinka. Tatínek Emil Myšák, maminka Dorotka Myšáková a jejich čtyři děti. Nejstarší z těch dětí se jmenoval Emil po tatínkovi, další se jmenoval Bohoušek. Ještě měli dvě děvčátka, a ta se jmenovala Mišulka a Šmudlinka. Šmudlinka byla nejmladší, proto byla mamčin mazánek.

Protože byl listopad a zima už klepala na dveře, vydaly se všechny čtyři myšky hledat oříšky a nějaké obilí, aby měla celá rodina v zimě co jíst. Myšák Emil, jelikož byl nejstarší, musel na ostatní sourozence na přání maminky dávat pozor. Tak se vydali na cestu. Už měli skoro plné košíky. Ale co se nestalo. Když se chtěli vydat zpátky domů, byli jenom tři! Nejstarší myšák Emil řekl: „Proboha, kde je Šmudlinka?!“ Všichni zbystrili a začali naříkat, ale Emil, protože byl nejstarší a měl tedy nejvíce rozumu, řekl: „Tohle naříkání je k ničemu, takhle Šmudlinku nenajdeme.“ Sourozenci se na něj podívali, ale souhlasili. Emil jim tedy řekl: „Každý půjdeme hledat na jinou stranu, ale za chvíli se bude stmívat, takže se sejdeme na tomto místě, až spadne ze stromu pět šišek, tak jako každý den.“ Myšky souhlasily, rozdělily se a začaly volat: „Šmudlinko, Šmudlinko, kde jsi!“ Ale nikdo se neozýval, všude bylo ticho. Z toho nejvyššího smrku již spadlo pět šišek, a tak se sešli na domluveném místě, ale Šmudlinku nikdo nenašel. Vraceli se smutní zpět domů, když to začali

vyprávět mamince a tatínkovi, maminka se chytla za hlavu a začala naříkat. Tatínek rozumně řekl: „Maminko, neplač, zítra hned časně ráno půjdeme všichni Šmudlinku hledat.“ Maminka si otřela kapesníkem mokré oči od slz a souhlasila. Všichni šli tedy do svých postýlek. Maminka v noci nemohla spát a myslela jen na to nejhorší, co by se mohlo její nejmladší a nejmilovanější dceři stát. Nakonec se jí podařilo usnout, ale měla zlé sny. Druhý den se všichni probudili velmi brzy, takže na nic nečekali a hned šli hledat Šmudlinku. Když přišli na místo, kde se Šmudlinka ztratila, tatínek začal dávat pokyny: „Musíme se rozdělit, Emil a Mišulka půjdou s maminkou a Bohoušek půjde se mnou. Vy budete hledat v této části lesa a my prohledáme druhou polovinu.“ Jak tatínek



řekl, tak se taky stalo. Všichni volali a prohlíželi každý koutek v lese, ale pořád nic. Všichni byli unavení a zoufalí, ale najednou někdo zavolal: „Maminko, tatínku, já jsem tady.“ Všichni se rozzářili radostí a rozeběhli se směrem ke Šmudlince. Maminka začala

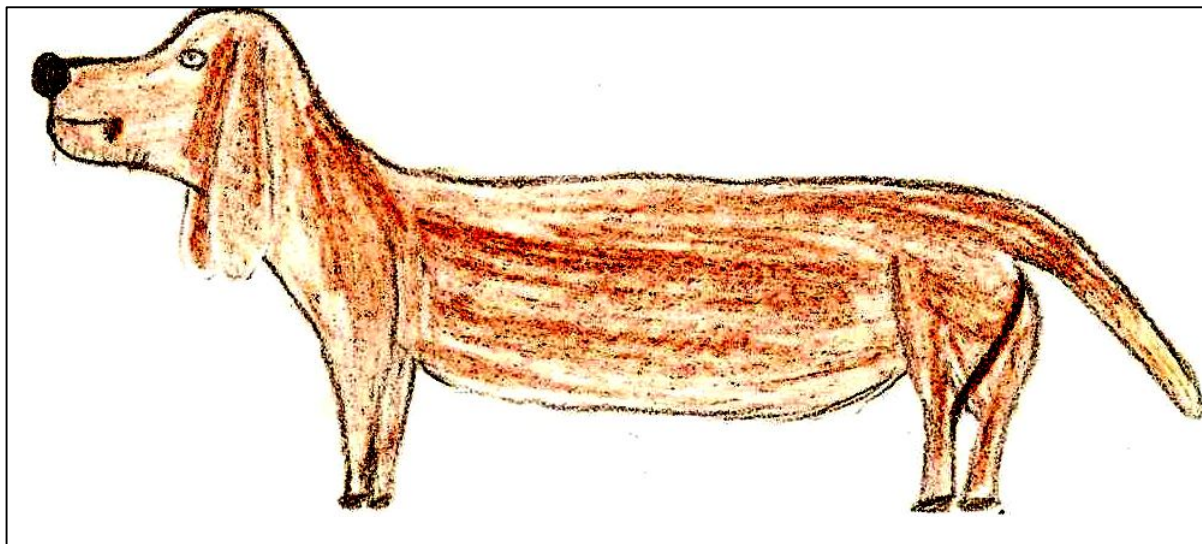
samým štěstím plakat. Všichni se postavili okolo Šmudlinky a začali se jí vyptávat, kde byla. Šmudlinka jim začala vyprávět: „Když už jsem měla plný košíček, tak sem se jen tak toulala po lese a zabloudila jsem.“ Všichni s napětím poslouchali: „Potom jsem narazila na Veverčí rodinku a řekla jsem jim, co se mi přihodilo. Paní Veverková mi řekla, abych tedy zůstala, dali mi najíst a pak mě uložili a řekli mi, že hned ráno mě pošlou domů.“ Maminka pořád plakala a objímala Šmudlinku ze všech sil. „A tohle byl celý můj příběh,“ řekla Šmudlinka nakonec. A tak se všichni vydali šťastní domů.

O Alíkovi

Napsal Petr Novák a ilustroval Marek Kvapil

Na jednom starém statku žil bohatý statkář se svou ženou. Již mnoho let jim věrně sloužil starý pes Alík. Byl to velký dobrák, ale také moc dobrý hlídač. Vždy poznal, když někdo přišel se zlým úmyslem, a toho rychle vyprovodil ze vrat. Čím byl Alík starší, tím se selce méně líbil. Je pravda, že už byl starý, bezzubý a opelichaný, ale pořád si dokázal svou práci zastat. Jednoho dne už

přestalo sedláka bavit poslouchat svou ženu, která chtěla, aby Alíka vyhnal. Prikázala mu: „Pořád ho jen krmíš a on se jenom válí v boudě. Vyžeň ho! “ Sedlákovi sice bylo Alíka líto, ale nechtěl se hádat se svou ženou. Prikázal mu tedy: „Jdi a už se nevracej. “



Až když se za Alíkem zabouchla vrata statku, uvědomil si chudák pes, co se stalo. Zůstal sám, nikdo už ho nechce. Nevěděl, kam má jít.

Byla už skoro tma, a tak se Alík stočil do klubíčka a usnul. V noci ho vzbudil podivný šramot. Otevřel oči a vidí, jak někdo cizí vchází do vrat. Byl to zloděj. Okamžitě po zloději vyběhl a povalil ho na zem. Začal hlasitě štěkat. V mžiku se na statku rozsvítilo.

Statkář vyběhl s flintou a uviděl, jak Alík dopadl zloděje. Bez rozmýšlení vzali Alíka zpátky na statek a dokonce i selka se mu omluvila.

A pokud nezemřeli, žijí tam dodnes.

O chytrém Frantovi

Napsal Ladislav Tlapák a ilustrovala Pavlína Vodičková

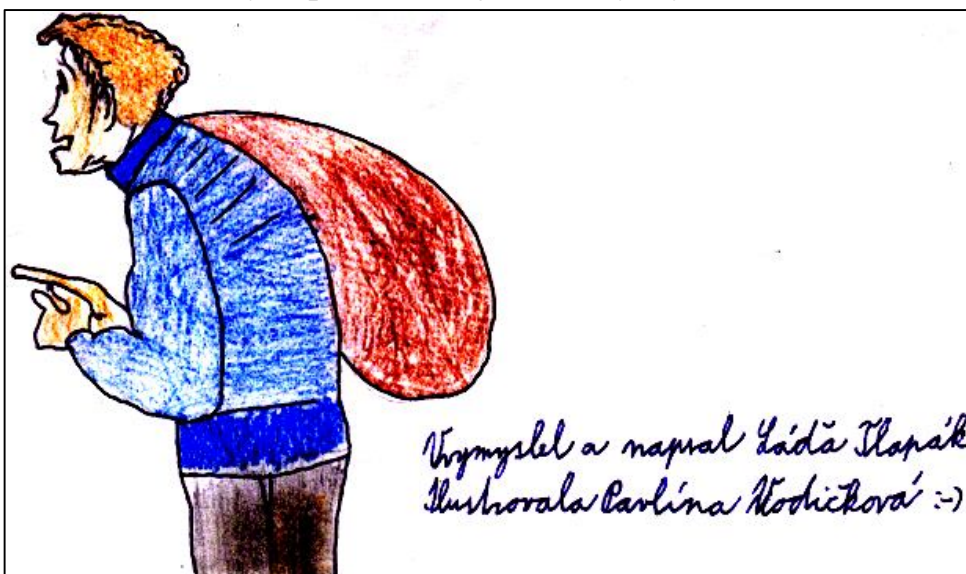
Kdysi dávno, když ještě lišky vyprávěly lišcatům v norách pohádky na dobrou noc, sloužil u jednoho bohatého pána chasník Franta.

Sloužil u něho už téměř sedm let, a tak se rozhodl, že konečně půjde domů. Pán byl velmi smutný, ale Franta už byl rozhodnutý. Pán nejdřív nevěděl, jak se Frantovi za jeho pilnou práci odvděčí, ale poté ho napadlo, že ho obdaruje valounem zlata. Franta byl rád, že nepůjde domů s prázdnou. Rozloučil se tedy s pánem a vydal se na dlouhou cestu k domovu. No jo, ale valoun zlata na rameni není žádná legrace. Když ušel asi tak půl druhé míle, najednou spatřil, jak se k němu naproti blíží bohatý pán na koni. Pán se u Franty zastavil. Co máš

v tom ranci, chasníku?“ „Ale valoun zlata,“ odpoví Franta. Už se mu nechtělo ten valoun táhnout, a tak se s bohatým pánem domluvil a za chvíli se už Franta vezl na koňském hřbetě. Zalíbilo se mu to, a tak chtěl koně pobídnout k rychlejšímu klusu. Radostí si i mlasknul. Kůň byl zvyklý na pokyn mlasknutí, a tak zrychlil. To se Frantovi zalíbilo, a tak začal mlaskat víc a víc, až se kůň splašil. Franta z něho spadl. Poté viděl pastýře, jak jede na žebříňáku s krávou. Vyměnil tedy koně za krávu. Myslel si, že mu dá mléko. Ale kráva už byla hodně stará a při dojení Frantu kopla. Když se Franta vzpamatoval, viděl, jak nad ním stojí řezník s pašíkem. Hned ho napadlo vyměnit krávu za pašíka. Řezník poznal, že kráva není stará, ale naopak mladá a tím pádem ani nemůže dávat mléko. Byl tedy rád, jaký dobrý obchod udělal. A Franta byl také spokojený, že přinese domů pašíka.

Cestou potkal mladíka, který nesl v podpaží husu. Když mladík spatřil Frantu s pašíkem, hned vyhrkl, že právě takového pašíka ukradli dnes starostovi z chlívků. Franta se zalekl a pašíka vyměnil za husu. Kráčel si to domů a těšil se, jaký bude mít krásný polštář z husího peří. Najednou uslyšel krásný zpěv. „Kdopak to tak krásně zpívá?“ zaposlouchal se. Šel dál za zpěvem a uviděl brusiče. Brusič poznal Frantu a zeptal se ho. „Kde jsi sebral tu krásnou husu?“ „Ale, vyměnil.“ „A za co?“ „Za prase.“ „A prase?“ „Za krávu.“ „A krávu?“ „Za koně.“ „A koně?“ „Za valoun zlata.“ „A kde jsi přišel k valounu zlata?“ „Ale odměna za sedm let služby u pána.“ „Já jsem vždycky věděl, že ve světě neprohloupíš“

„Ale brusičství, to je práce nad všechno zlato.“ Franta zatoužil stát se brusičem. Vyměnil tedy husu za brusičský kámen. Ten byl ale stejně těžký jako



valoun zlata. Zmohl ho natolik, že se zakrátko potřeboval napít. Položil tedy kámen na kraj studny, a když se chtěl napít, nechtěně strčil do kamene a ten mu spadl do studny. Franta nad tím mávl rukou a rozběhl se k domovu. Když ho spatřila maminka, zeptala se ho: „Tak co jsi nám přinesl, Frantíku?“ „Ále, lehké srdce a hlavu bez starostí.“ A maminka na to: „Ty jsi stejně náš chytrý Franta, že jo?“

O Aničce a pastelkách

Napsala a ilustrovala Iva Prokopová

Kdysi dávno stálo uprostřed lesa velké houbové město. V jednom hříbku bydlela rodina Klouzků. Maminka a tatínek měli pěknou, ale někdy velice zlobivou dceru, která se jmenovala Anička. Její dlouhé blondřaté vlásky, které nosila svázané do culíčků, jí sahaly až do půl zad. Oči měla modré jako pomněnky, tvářičku jako andílek, ale v těle se jí skrýval malý čertík.

Když šla jednou s maminkou na nákup, uviděla ve výloze pěkné pestré pastelky. Strašně moc je chtěla. „Maminko, prosím, kup mi je,“ žadonila Anička. „Jsou moc drahé a ty jedny už doma máš.“ „Ano, ale tyhle jsou o moc hezčí, něco pěkného ti nakreslím.“ Maminka tedy po chvíli svolila a šla do



obchodu „U Muchomůrky“ pastelky koupit. Anička první dny nedělala nic jiného než kreslila a kreslila, od rána do večera, protože ji to moc bavilo. Vždy se těšila ze školy, až si zase pohraje. Dny utíkaly a Aničku to přestávalo bavit. Hodila pastelky do kouta a už si jich nevšímala. Jednou přišla ze školy i se svým kamarádem Honzíkem. Honzík byl také malý dareba. „Co budeme dělat?“ ptal se. Anička odpověděla: „Mám doma pastelky, mohli bychom si jít kreslit ven.“ Jenže Honzík si nechtěl jen kreslit. Vzali pastelky a šli ničit okolní les, květiny i houbové domy. To se pastelkám nelíbilo. Velice se na děti rozzlobily. Pastelkami se malují obrázky a ne ničí příroda, také se o ně pěkně pečuje,

ořezávají se a ukládají do penálu či jiného pouzdra. Když šla Anička večer spát, hodila pastelky na zem, div na ně nedupla. Lehla si do postýlky a usnula. Pastelky ale nespaly, řekly si, že musí dát Aničce nějak „za vyučenou“. Když ráno vyšlo slunce, Anička pomalu otevřela oči. Vtom se velice lekla. Její krásně bíle vymalovaný pokoj, byl celý počmáraný. „Mamííí!“ křičela Anička. „Copak je?“ zeptala se maminka a šla se do pokojíčku podívat. „Co si to udělala?“ zděsila se maminka. Anička marně vysvětlovala, že to ona neudělala. „Dokud to tu nebude jako předtím, máš domácí vězení,“ nakázala maminka. Tak Anička drhla a čistila zdi a ne jen zdi, ale musela opravit a vyčistit stromy květiny i houbové domy, s tím jí, ale musel pomoci Honzík. Od té doby se Anička ke všemu a ke všem chová pěkně, mile, přátelsky. Už moc dobře ví, že co se nelíbí jí, tak se nemusí líbit ani ostatním.

A pastelky? Ty už Anička nikdy neviděla. Ocitli se totiž v jiné rodině s moc hodnou holčičkou, ale to už by byla jiná pohádka.

Lesní příběh

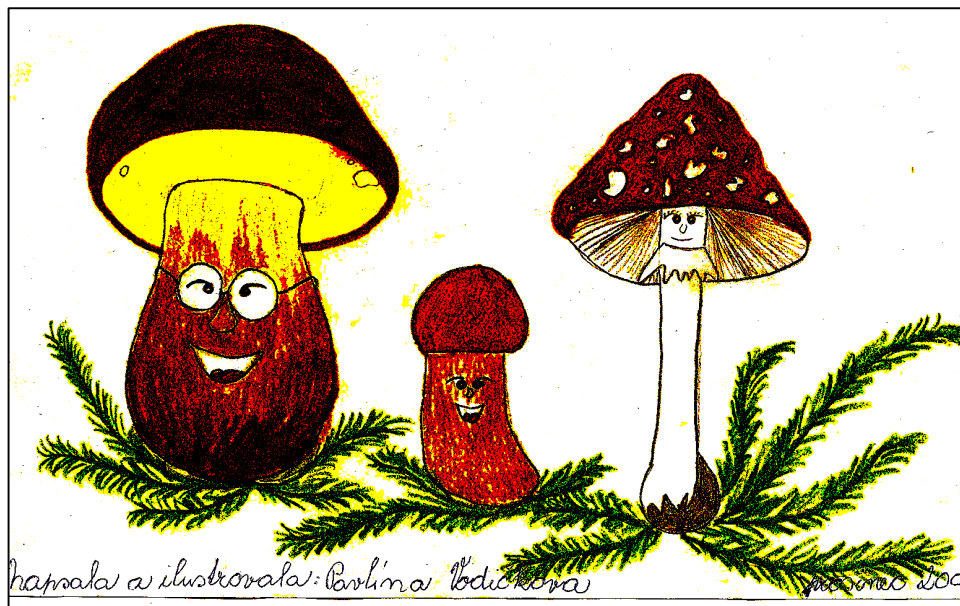
Napsala a ilustrovala Pavlína Vodičková

V temném voňavém lese, v mechu a jehličí žil pan Hřib a paní Muchomůrka.

Jednoho dne se jim narodil malý oranžovočervený synek, kterému dali jméno Křemenáček. Křemenáček rostl a rostl, až dosahoval tatínkovi k bříšku. S tatínkem vždy vesele dováděl, ale netušil, co se stane za pár hodin. Když maminka Muchomůrka chystala oběd, usedli všichni ke stolu a začali obědovat.

V tu chvíli se v lidském světě začala chystat jedna rodinka na odpolední sběr hub. Pepík a Martinka se už moc těšili s rodiči na houby, a proto šli rychle připravit košíky. Oblékli si holinky a už tahali rodiče za svetr a křičeli na ně: „Maminko, tatínku, pojdte už, nebo se nám houbičky schovají.“ Rodiče se usmáli, vzali děti za ruce a vyrazili do lesa. Nacházeli mnoho hub, když vtom Pepíček uviděl největší úlovek dne. Stál před ním ohromný hnědý hřib, vedle muchomůrka a z mechu se leskla jen malinkatá červená hlavička. Pepík chtěl hřib vytáhnout ze země, ale neměl dost sil na to, aby hřib vytrhl. Paní Muchomůrka se lekla velikánských osob a zakryla svého synka listím. Otce bohužel zakrýt nestihla, když vtom najednou přisedl do mechu veliký pán a pana Hřiba vytáhl. „Dám si tě do košíčku, budou z tebe pěkné řízky,“ radoval se Pepíček. Paní Muchomůrka zůstala stát s ústy otevřenými dokořán a Křemenáček netušil, co se vlastně stalo. Po chvíli však pochopil. Zatímco šla paní Muchomůrka ke svým kamarádkám muchomůrkám pro pomoc, vylezl Křemenáček zpod listí a vydal se za neznámými lidmi vysvobodit tatínka. Paní Muchomůrka shromáždila své kamarádky a došly před dům neznámé rodinky.

Když rodinka došla domů, začal tatínek hříby vykládat na stůl a očišťovat je. Pepíček a Martinka uviděli na zahradě veliké množství muchomůrek a zavolali rodiče: „Maminko, tatínku, podívejte se, je tu mnoho houbiček s červenými kloboučky a bílými tečkami.“ Tatínkovi na stole zbyl poslední neočištěný hřib (pan Hřib). Zvedl se ze židle a šel se podívat před svůj dům na tu červenou krásu. Mezitím Křemenáček proklouzl mezi dveřmi a mířil si to rovnou ke stolu. „Tatínku, poběž!“ Pan Hřib se sklouzl po ubruse dolů na zem a utekli spolu zadními dveřmi. Děti s rodiči na zahradě si krásné muchomůrky vyfotili a šli



všichni domů. Když přišli ke stolu, nezbyl tam ani jeden hříbek.

Nejprve se tatínek divil, kde by mohl být, ale poté řekl: „Asi jsem ho už rozkrájel na řízky.“ Před domem se

všechny

muchomůrky začaly radovat, když viděly, jak si spolu kráčí tatínek Hřib s Křemenáčkem. Všichni šli spolu domů do lesa a udělali velikou oslavu, že to všechno dobře dopadlo. Nakonec pan Hřib prohlásil: „Křemenáčku, dnes sis mohl vyzkoušet, jaký je náš život, proto nás musíš poslouchat a nikam nechodit sám.“

A jestli nejsou obalení jako řízky nebo nejsou ve smaženici, tak tam žijí až dodnes.

O hvězdičce Lidunce

Napsala Kateřina Rejmanová

Každou noc pan Měsíček pouštěl své hvězdičky ven, aby se zase trochu proběhly. Vždyť celý den ležely v postýlkách a spaly a spaly...

Jednoho dne - tedy spíše noci - bylo zrovna velice jasno a několik hvězdiček se jako každou noc vydalo na průzkum po okolí. Všechny hvězdičky se moc dobře bavily, ale jedné krásné hvězdičce - jmenovala se Lidunka - už se omrzelo dívat se jen na oblohu. Všude byla skoro stejná - tu černá tma, tuhle

zase šedý mráček, ale jinak se tu skoro nic nedělo. To takhle podívat se dolů, na zem, to by bylo něco pro ni, to by jí každá hvězdička záviděla.

A tak se rozhlédla kolem sebe, a když si byla jistá, že ji nikdo nevidí, skočila z obláčku přímo na zem. Když dopadla, vznesla se znovu, ale jen kousíček, aby všechno dobře viděla. A že toho bylo hodně k vidění. Ale už tu byl čas, kdy se sluníčko začíná probouzet a už už začínalo svítat. Hvězdička si vzpomněla, že už dávno měla být v posteli a že už o ní mají jistě strach. A opravdu - pan Měsíček se bál nejvíc. „Jestlipak se jí něco nestalo, co když se utopila v černé noční tmě! Ach ach...“

Hvězdička se naštěstí brzy objevila. Měsíček se naoko zlobil, ale ve skutečnosti, byl rád, že je v pořádku.

A hvězdička byla zase pár dnů hodná, ale jakoby jí pořád něco táhlo dolů - tedy na zem. Za chvíli to nevydržela a znovu slétla dolů. Viděla zase všechnu tu krásu, že jí samou radostí srdce poskočilo. Vznášela se nad lesy, nad městy, nad hřišti... Když vtom uviděla něco moc zvláštního. Zrovna se zaletěla podívat ke studánce, která zářila uprostřed hlubokého lesa. A co se nestalo! Ve vodě se najednou objevila krásná hvězdička. Lidunka o takových vodních hvězdičkách slyšela v pohádkách, které jí vyprávěla babička, ale moc tomu nevěřila. Až teď, když ji viděla na vlastní oči...

Lidunce se ta vodní hvězdička moc líbila, a tak si s ní chtěla hrát. Hvězdička přikývla a hrály si spolu. Lidunce sice bylo divné, že vodní hvězdička dělá všechno úplně stejně jako ona, ale nevadilo jí to.

Tentokrát si vzpomněla včas, rozloučila se a šla domů do svého pokojíčku spát. A tak to šlo i několik dalších dnů.

Až jednou si ostatní hvězdičky všimly, že Lidunka není nikde na obloze a rozhodly se, že ji půjdou hledat. Dlouho nic neviděly, až najednou si jedna úplně malá hvězdička všimla čehosi blýskavého uprostřed lesa, zavolala kamarádky a už letěly dolů. A co nevidí - ona si tam u studánky opravdu sedí Lidunka, moc se směje a s někým si povídá. Ostatní ale netuší s kým.

A už letí za ní, aby ji přivedly zpět. Jenže to není tak snadné. Když na ni některá z hvězdiček zavolá, hned ji okřikne: „Běžte pryč. Nechoďte sem – je to MOJE místo. Vy už nejste moje kamarádky, mám mnohem lepší, hezčí a chytřejší kamarádku. A vůbec, s vámi se bavit nebudu.“

Hvězdičky tedy odešly, ale ne daleko, protože Lidunka slyšela jejich smích. „Ta Lidunka je ale hloupá. Vždyť ona si hraje se svým odrazem ve vodě!“ A už se zase všechny smějí.

Lidunka to nevydržela a jde se podívat, čemu se tak smějí. Slyší čím dál větší smích. „Ta je hloupá. Ještě si myslí, jak je krásná a chytrá! Ha ha...“

Když to Lidunka slyšela, urazila se a řekla si: „Už je nechci nikdy vidět. Zůstanu tady s vodní hvězdičkou.“ A taky že ano. Jde - potom už běží a už je u studánky. „Vodní hvězdičko, vid' že můžu zůstat u tebe? Prosím! Dobře. Tak já skáču.“ Hop, žbluňk a Lidunka už klesá ke dnu. Ale vodní hvězdička nikde.

„Pomóc! Pomóc! Pomóc! Ona mě tu nechala. Nebo ne? Co když nikdy žádná vodní hvězdička nebyla? Co když měly ostatní pravdu? Asi ano. Ale co teď?!“

Hvězdičky plavat neumí - vlastně ano, ale jen v noční temnotě. To ale Lidunka nevěděla. A jestli ano, tak jí to nevadilo - nechtěla se přece nikdy vrátit. Ale teď, když už to všechno ví... Chtěla by domů, ale ne a ne se jí podařit vyplout na hladinu.

Po několika hodinách svou snahu vzdala, sedla si na dno a naříkala: „Už se nikdy nedostanu domů. Neuvidím pana Měsíčka ani svoje kamarádky.“ A najednou si vzpomněla, jak se chovala ke svým kamarádkám a bylo jí to ještě víc líto. A také se moc styděla a říkala si: „Ani kdybych mohla, tak už se tam nevrátím. Vždyť bych se na ně nemohla ani podívat. Proč jsem jen byla tak hloupá...“

A tak tam seděla a naříkala, studánka byla čím dál více kalná. S každou slzičkou víc. Hvězdičky ale v kalné vodě žít nemohou a Lidunce odtikávala poslední hodinka.

Naštěstí si pan Měsíček všiml, že studánka uprostřed lesa nezárí jako dřív. Podíval se blíž a na dně spatřil nějakou hvězdičku. Hned ho napadlo, že je to ztracená Lidunka, kterou už tak dlouho marně hledá.

Honem si skočil domů, a když se vrátil, držel v ruce dlouhé zlaté měsíční brčko. Brčkem honem vypil studánku a Lidunka se se sklopenýma očima vzesla na oblohu.

Měsíčkovi moc děkovala, že jí zachránil život, a jemu i hvězdičkám se omlouvala za to, že byla tak hloupá a někdy i zlá. A oni se nezlobili. Hvězdička byla šťastná a vždycky už byla poslušná a nikdy, nikdy, nikdy by jí už nenapadlo sletět dolů na zem.

A studánka taky nezůstala vyschlá, ba naopak, Měsíček k ní poslal mráček s tou nejčistší vodou na celém světě.

A všichni byli šťastní!

Příloha:

Projekt žáků 9. ročníku pro žáky 2. ročníku

Název projektu: Autorské čtení pro Rytíře řádu čtenářského aneb „Napsali jsme pro vás pohádky“

Cíl projektu: Netradičním způsobem motivovat žáky k autorskému psaní a čtení (9. roč.) a k čtení s porozuměním - interpretace přečteného textu, výtvarné zpracování námětu (9. a 2. roč.)

Termín: prosinec až duben

Předmět: Český jazyk a literatura

Ročník: 9. a 2.

Dílčí cíle na oborové úrovni

2. ročník žák čte literární texty přiměřené věku
rozvíjí dovednost vyprávět o přečteném
seznamuje se základními literárními pojmy
výtvarně vyjádří vjemy a postoje ke skutečnosti na základě vlastního
prožitku, podle vyprávění, četby

9.ročník žák zvládá výstavbu souvislého textu a způsoby jeho členění
oživuje vypravování výstižnými jazykovými prostředky
vhodně využívá vědomosti o hláskosloví, spisovné výslovnosti,
zvukové stránce věty v psaném i mluveném projevu
charakterizuje literární postavu

Cíle na kompetenční úrovni

Kompetence komunikativní

9. ročník

a) Písemný projev

žák své sdělení vyjádří písemně uceleně, se souvislou stavbou vět, odstavců
a celého textu, se zaměřením na věc i s ohledem na svého adresáta a
záměr sdělení

b) Ústní projev

před známým i neznámým publikem přednese své sdělení uceleně a
srozumitelně; připraví si a použije poznámky tak, aby to jeho
vystoupení nerušilo

mluví výrazně, aby sdělil smysl, tempo přizpůsobuje adresátovi i
obsahu, ovládá mimiku i gesta

rozlišuje, co chce sdělit, v jaké situaci to sděluje a komu to sděluje, a v
závislosti na tom použije vhodné jazykové prostředky

2. ročník

Naslouchání, navazování a udržování kontaktu při komunikaci

vyslechne druhého, aniž by ho zbytečně přerušoval; udržuje s mluvčím
oční kontakt

odpoví na položenou otázku, řekne svůj názor na věc

různými způsoby vyjádří své názory, pocity a myšlenky

Kompetence pracovní

9. ročník

Vlastní práce úkoly plní ve stanoveném termínu; v průběhu plnění úkolu kontroluje dodržení termínu splnění

Hodnocení rozpozná kvalitní práci a dobře splněný úkol (podle zadání a předem stanovených kritérií); sám nebo ve spolupráci se spolužáky zhodnotí podle předem stanovených kritérií práci ostatních i vlastní práci

Vlastní práce

2. ročník postupuje při práci podle jednoduchého návodu, pokud si neví rady, požádá o pomoc spolužáka či učitele

Postup a časové rozvržení

Prosinec - 1/ po zopakování učiva kapitoly vypravování v rámci slohového učiva žáci 9. B napíší vlastní pohádku a doplní ji ilustrací

2/ učitel práce opraví a spolu s žáky vybere nejzajímavější texty

Leden - 3/ žáci je přepíší na počítači, svážou do složky včetně ilustrací

Únor - 4/ pod vedením učitele si žáci připraví autorské čtení své pohádky (lze i četbu po rolích ve skupinách nebo dramatizaci)

5/ po interpretaci ve třídě vyberou žáci spolu s učitelem 2 – 3 pohádky, které budou žákům 2. ročníku přečteny

6/ žáci si domluví s vyučující 2. třídy termín a hodinu realizace

Březen- 7/ **Realizace**

A/ přítomni jsou všichni žáci třídy 9.B a žáci 2.třídy

B/ mluvčí 9.roč. – moderátor – vysvětlí, proč právě pro ně byly pohádky napsány /Rytíři řádu čtenářského/ a vyptá se, jaké pohádky znají, kdo jakou nyní čte apod.

C/ četba ukázek ze sborníku pohádek 2 – 3

D/ po každé pohádce mají děti z 2. třídy stručně převyprávět, oč v pohádce šlo, říci, jestli se jim pohádka líbila, které postavy si zapamatovaly....

E/ žáci 9. ročníku sborníček dětem předají s tím, že až si všechny pohádky přečtou a nakreslí k nim obrázky / budou vystavené ve třídě/ pozvou autory pohádek na výstavu ilustrací a na četbu vybraných pohádek, kterou si předem připraví. **Toto setkání se uskuteční do 30.4. 2007**

F/ žáci 9. roč. se rozloučí a odejdou.

Zhodnocení projektu: **Každý žák 2. třídy napíše jednu až dvě věty - své dojmy (některé budou zveřejněny ve školním časopise).**

Žáci 9. ročníku připraví zprávu do školního časopisu Šotek i Prosečského zpravodaje.

Zpracoval a projekt vedl : Mgr. Zdeněk Pecina